

Sprawa C-716/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

26 września 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (sąd gospodarczy nr 2 w Madrycie) (Hiszpania)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 lipca 2019 r.

Strona powodowa:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Strona pozwana:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.

Przedmiot postępowania głównego

Pozew dotyczący nieuczciwej konkurencji wniesiony przeciwko spółce handlowej Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A. (zwanej dalej „Repsol”) (art. 101 i 102 TFUE) w odniesieniu do niezgodnych z prawem praktyk ustalania cen sprzedaży detalicznej paliw.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej „rozporządzeniem 1/2003”) w odniesieniu do środków dowodowych i ciężaru dowodu.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle rozporządzenia (WE) nr 1/2003 można uznać, że okoliczności faktyczne będące przedmiotem dochodzenia i uznane za udowodnione w decyzji wydanej przez krajowy organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego UE – gdy organ ten działa na podstawie art. 101 TFUE i 102 TFUE w ramach zadań powierzonych mu na mocy wspomnianego rozporządzenia oraz zawiadomienia w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE, a także obwieszczenia Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (2004/C 101/03) z dnia 27 kwietnia 2004 r. –, która to decyzja została następnie utrzymana w mocy i stała się ostateczna w wyniku orzeczenia sądu wyższej instancji, mają pełną moc dowodową i wywołują skutek warunkujący lub przesądzający (wiążący) dla rozstrzygnięcia przez inny sąd w kolejnych sprawach dotyczących tych samych okoliczności faktycznych?
- 2) Czy w przypadku, gdy krajowy organ ochrony konkurencji rozstrzyga w przedmiocie istnienia naruszenia w odniesieniu do sieci porozumień, należy uznać, o ile podmiot dopuszczający się naruszenia nie przedstawi dowodu przeciwnego, że treść tego rozstrzygnięcia dotyczy wszystkich porozumień wchodzących w skład tej sieci? Innymi słowy, czy rozstrzygnięcia dotyczące sieci porozumień prowadzą do odwrócenia ciężaru dowodu?

Przywołane przepisy prawa Unii

Artykuły 101 i 102 TFUE

Rozporządzenie 1/2003

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (zwana dalej „dyrektywą 2014/104”)

Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie ograniczeń wertykalnych (Dz.U. 2010, C 130, s. 1) (zwane dalej „Wytycznymi w sprawie ograniczeń wertykalnych”)

Punkt 13:

„Czynnikiem decydującym przy definiowaniu umowy agencyjnej dla celów stosowania art. 101 ust. 1 jest ryzyko finansowe lub handlowe ponoszone przez agenta w związku z działaniami, do których został wyznaczony jako agent przez dającego zlecenie. W tym względzie dla oceny nie jest istotne, czy agent działa dla jednego czy dla kilku dających zlecenie. Dla potrzeb niniejszej oceny nie jest również istotna kwalifikacja umowy dokonana przez strony lub prawodawstwo krajowe”.

Punkt 17:

„[...] Jeżeli jednak agent ponosi jeden lub więcej z rodzajów ryzyka lub kosztów [...], umowa pomiędzy agentem a dającym zlecenie nie zostanie uznana za umowę agencyjną [...]. [...] Jeżeli ryzyko bezpośrednio związane z umową ponosi agent, jest to wystarczające do stwierdzenia, że agent jest niezależnym dystrybutorem [...]”.

Punkt 21:

„Jeżeli agent ponosi jeden rodzaj lub kilka rodzajów przedmiotowego ryzyka [...], umowa pomiędzy agentem a dającym zlecenie nie stanowi umowy agencyjnej dla celów zastosowania art. 101 ust. 1. W takiej sytuacji agent będzie traktowany jako niezależne przedsiębiorstwo, a umowa pomiędzy agentem a dającym zlecenie będzie podlegała przepisom art. 101 ust. 1 tak jak każde inne porozumienie wertykalne”.

Zawiadomienie Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE odnośnie do stosowania art. 81 i 82 Traktatu WE (Dz.U. 2004, C 101, s. 54) (zwane dalej „Zawiadomieniem Komisji w sprawie współpracy”)

Obwieszczenie Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (Dz.U. 2004, C 101, s. 43)

Przywołane przepisy prawa krajowego

Ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia (ustawa 16/1989 z dnia 17 lipca 1989 r. o ochronie konkurencji)

Artykuł pierwszy. „Zakazane zachowania”

„1. Wszelkie porozumienia, decyzje, wspólne zalecenia lub uzgodnione bądź zamierzone praktyki o tym samym charakterze, które mają na celu, powodują lub mogą powodować zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji na

całym rynku krajowym lub jego części, są zakazane, a w szczególności te, które polegają na:

- a) ustalaniu w sposób bezpośredni lub pośredni cen albo innych warunków handlowych lub usług,
- b) ograniczaniu lub kontrolowaniu produkcji, dystrybucji, rozwoju technicznego lub inwestycji,
- c) podziale rynków lub źródeł zaopatrzenia,
- d) stosowaniu w stosunkach handlowych lub usługowych nierównych warunków dla równoważnych świadczeń, które stawiają niektórych konkurentów w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z innymi,
- e) podporządkowaniu zawarcia umów od przyjęcia dodatkowych świadczeń, które ze względu na swój charakter lub zwyczaje handlowe nie są związane z przedmiotem takich umów.

[...]

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Decyzją z dnia 11 lipca 2001 r. Tribunal de Defensa de la Competencia (sąd ochrony konkurencji, zwany dalej „TDC”), w postępowaniu w sprawie o sygn. akt 490/00, nałożył na Repsol grzywnę w wysokości 3 005 060,52 EUR ze względu na to, że od 1993 r. Repsol dopuściła się bezpośrednio wertykalnego ustalania detalicznych cen sprzedaży paliw wobec stacji paliw będących niezależnymi przedsiębiorcami, pod pozorem zawartych z nimi rzekomych umów prowizyjnych lub agencyjnych – prowadzący stacje paliw w rzeczywistości ponosili znaczące ryzyko związane ze sprzedażą paliw osobom trzecim. Wspomniany sąd nakazał również Repsol zaprzestania rzeczonyj praktyki. W ramach tego samego postępowania ukarana została również spółka paliwowa Cepsa. Obie spółki kontrolują ponad 50% rynku węglowodorów, a udział Repsol w rynku wynosi ponad 30%.
- 2 Servicio de Defensa de la Competencia (organ administracji ds. ochrony konkurencji) monitorował wykonanie wymienionej decyzji, a decyzją z dnia 30 lipca 2009 r. Comisión Nacional de la Competencia (krajowa komisja ds. konkurencji, zwana dalej „CNC”) [obecnie Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (krajowa komisja ds. rynków i konkurencji)] ukarała Repsol grzywną w wysokości 5 000 000 EUR z powodu „pośredniego ustalania ceny sprzedaży detalicznej wobec niezależnych przedsiębiorców działających pod jej firmą, ograniczając konkurencję między stacjami paliw należącymi do jej sieci i między pozostałymi stacjami paliw” oraz nakazała Repsol zaprzestanie zarzucanych praktyk.

- 3 Wyrokiem z dnia 22 maja 2015 r. Tribunal Supremo (sąd najwyższy) utrzymał w mocy powyższa decyzję, która stała się ostateczna.
- 4 Jednocześnie w 2004 r. Komisja wszczęła postępowanie na podstawie art. 81 TWE w odniesieniu do Repsol w sprawie dostaw paliw do stacji paliw w Hiszpanii. Decyzją Komisji COMP/B-1/38.348 z dnia 12 kwietnia 2006 r. zobowiązania zaproponowane przez Repsol w tym postępowaniu zostały uznane za wiążące na mocy art. 9 ust. 1 rozporządzenia 1/2003, a postępowanie zostało zakończone.
- 5 W dniu 30 maja 2007 r. Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio (hiszpańska konfederacja przedsiębiorców prowadzących stacje paliw, zwana dalej „CEEES”) i Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio (związek podmiotów prowadzących stacje paliw, zwany dalej „AGES”) wniosły skargę do Komisji, twierdząc, że między dostawcami paliwa istnieje porozumienie sprzeczne z art. 101 TFUE, że Repsol narzucała stacjom paliw minimalne ceny odsprzedaży z naruszeniem art. 101 TFUE i 102 TFUE, a także że Repsol nie wypełniła swojego wiążącego zobowiązania wynikającego z decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r., aby nie ograniczać uprawnień nabywcy w zakresie ustalania ceny sprzedaży. Podmioty skarżące zwróciły się do Komisji o wznowienie postępowania w odniesieniu do zobowiązań na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia 1/2003.
- 6 Decyzją z dnia 28 kwietnia 2011 r. Komisja oddaliła skargę złożoną przez CEEES i AGES. W następstwie zaskarżenia tej decyzji przez skarżących do Sądu Unii Europejskiej, sąd ten oddalił skargę wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 r. (sprawa T-342/11).
- 7 Powodowie w niniejszej sprawie twierdzą, że Repsol nadal stosuje niezgodne z prawem praktyki ustalania cen.

Główne argumenty stron postępowania głównego

- 8 Powodowie twierdzą, że Repsol narusza decyzje CNC i że dąży ona do przekształcenia swojej sieci stacji paliw w „prawdziwych agentów” (czyli nie fikcyjnych), ponoszących ryzyko biznesowe, i zamiast zawierania umów odsprzedaży związanych z indeksem notowań Platts, które gwarantowałyby konkurencyjność sektora, dąży ona do zawierania umów czysto agencyjnych, a tym samym do kontrolowania ceny sprzedaży detalicznej na całym terytorium kraju, biorąc pod uwagę jej udział w rynku. Powodowie wnoszą o wystąpienie z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału.
- 9 Repsol twierdzi, że uprawnienie danych stacji paliw do stosowania upustów kosztem ich prowizji uniemożliwia niezgodne z prawem ustalanie ceny sprzedaży detalicznej i że rozstrzygnięcia organu ochrony konkurencji mają wpływ wyłącznie na umowy wyraźnie zbadane przez ten organ, które to rozstrzygnięcia,

mimo iż są ostateczne, nie stanowią dowodu przemawiającego za popełnieniem naruszenia.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 10 Tutejszy sąd zmierza do wyjaśnienia mocy dowodowej, którą rozporządzenie 1/203 przyznaje okolicznościom faktycznym uznanym za udowodnione w ostatecznej decyzji krajowego organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego Unii Europejskiej w ramach postępowania na podstawie art. 101 TFUE i 102 TFUE.
- 11 Od samego początku, w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji TDC z dnia 11 lipca 2001 r. (sygn. akt 490/00), zarzucono Repsol niezgodną z prawem praktykę ustalania cen poprzez narzucenie ogólnych warunków w formie standardowych umów, które nigdy nie są negocjowane przez przedsiębiorcę prowadzącego stację paliw, występującego jako rzekomy „agent”. Krajowy organ ochrony konkurencji przeanalizował przykładowe rodzaje umów stosowanych w dystrybucji paliw przez Repsol. W wyroku Tribunal Supremo z dnia 17 listopada 2010 r., w wyniku którego wspomniana decyzja stała się ostateczna, Tribunal Supremo wskazał, iż „po stwierdzeniu, że »agent« lub »przedstawiciel«, którego to pojęcia użyto w spornych umowach, jest w rzeczywistości niezależnym przedsiębiorstwem ponoszącym ryzyko i że dostawca ustalał ostateczne ceny sprzedaży, nie ma wątpliwości, [...] iż wnoszący odwołanie nie mogą skorzystać z wyłączenia grupowego przewidzianego w poprzednim rozporządzeniu 1984/83 [...]. Ustalanie cen przez Repsol jest wspomniane konkretnie w niektórych umowach, tak zwanych umowach prowizyjnych, a [...] w toku postępowania przed [Servicio de Defensa de la Competencia] Repsol zawsze stwierdzała, że narzucała ceny sprzedaży, [...] i ostatecznie wskazała, w odniesieniu do odsprzedawców stanowiących około 2,5% jej sieci dystrybucji, że narzucenie to dotyczyło ceny maksymalnej dopuszczającej możliwość jej obniżenia przez prowadzącego stację paliw kosztem jego prowizji. Ta ostatnia praktyka, która jest wprowadzana w umowach po 1997 r. na wniosek Komisji, nie podważa prawdziwości kwalifikacji dokonanej przez TDC, którą należy w pełni potwierdzić”.
- 12 Co się tyczy wspomnianego odniesienia do okoliczności, że stacje paliw nie były prawdziwymi agentami, w przypisie 10 decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie zobowiązań Repsol, która zakończyła postępowanie równoległe dotyczące Repsol na podstawie art. 81 WE, Komisja wskazała, że taka okoliczność „wymagałaby bardziej szczegółowej analizy w celu potwierdzenia, czy niektóre stacje mogą być uznane za »agentów« i czy mogą one udzielać upustów”, a następnie odniosła się do wyników wspomnianego postępowania krajowego, w którym stwierdzono, że tak zwane „umowy agencyjne” zawarte między niektórymi stacjami paliw a Repsol nie były rzeczywistymi umowami agencyjnymi.

- 13 W decyzji CNC z dnia 30 lipca 2009 r. wymieniono szereg czynników, które miały wpływ na pośrednie ustalanie ceny sprzedaży detalicznej, a mianowicie: kształtowanie ceny zakupu lub ceny transferowej produktu; ustalanie prowizji i marż; system przekazywania informacji o cenach maksymalnych lub cenach zalecanych; przeniesienie na przedsiębiorstwo paliwowe obowiązków prowadzącego stację paliw związanych z fakturowaniem; rola przedsiębiorstw paliwowych w traktowaniu upustów pod względem podatkowym oraz stosowanie upustów od ceny maksymalnej lub ceny zalecanej.
- 14 W rzeczonyj decyzji stwierdzono, że analizowane zachowania wiązały się z wertykalnym ustalaniem ceny sprzedaży detalicznej, sprzecznym z art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i art. 81 ust. 1 TWE, ponieważ zniechęcały prowadzących stacje paliw do odstępowania od zalecanych cen maksymalnych oraz zachęcały ich do stosowania tych cen jako cen stałych lub minimalnych, co znalazło odzwierciedlenie w przyjęciu takich zalecanych cen maksymalnych przez zdecydowaną większość stacji paliw. CNC przeprowadziła dochodzenie zgodnie z obowiązującymi przepisami Unii (traktatem, rozporządzeniem i wytycznymi) oraz orzecznictwem Trybunału, sprawdzając kontekst gospodarczy i prawny, w jakim zawierane są umowy, rodzaj umów i system gospodarczy określony w umowach, całość warunków umownych i obowiązków przyjętych przez strony. W związku z tym CNC dokonała oceny przewidzianej w pkt 47 Wytycznych w sprawie ograniczeń wertykalnych, aby ocenić, czy warunki wymagane przez operatora – w tym przypadku Repsol – przekształciły ceny maksymalne w ceny stałe lub minimalne, a także zastosowała się do wskazówek zawartych w sekcji 2.8 i pkt 226–228 wspomnianych Wytycznych w odniesieniu do progu udziału w rynku wynoszącego 30%.
- 15 CNC nie ograniczyła się jedynie do zbadania, czy stacje związane z siecią Repsol, Cepsa i BP mogły udzielić upustów kosztem prowizji, lecz zgodnie z orzecznictwem Trybunału dokonała wyczerpującej analizy wszystkich wskazanych przez nią mechanizmów, które mogłyby skutkować tym, że cena wskazana jako maksymalna lub zalecana w rzeczywistości działałaby jako cena stała lub minimalna.
- 16 Powodowie przedstawili wzór umów oferowanych przez Repsol dla całej jej sieci stacji paliw – a nie tylko dla tych stacji paliw, które zostały zbadane – w celu zastosowania się do decyzji CNC, na poparcie argumentu, że decyzja ta dotyczy całej sieci, w której stosowane są te same warunki umowne, a nie tylko umów zbadanych przez CNC.
- 17 Pojawia się problem, iż dotychczasowe orzecznictwo krajowego Tribunal Supremo dotyczące oceny istnienia lub braku wertykalnego ustalania cen w ramach stosowania europejskiego prawa konkurencji jest wewnętrznie sprzeczne i wiąże się z brakiem pewności prawa. Powstaje pytanie, czy decyzje krajowych organów ochrony konkurencji – których działania podlegają podstawowym zasadom współpracy, koordynacji i jednolitości w ramach stosowania prawa europejskiego – stanowią ważną wskazówkę, a nawet dowód

przemawiający za niezgodnością porozumienia między danymi przedsiębiorstwami z regułami konkurencji.

- 18 Orzecznictwo Trybunału nie pozostawia żadnej wątpliwości co do tego, że w przypadku, gdy porozumienie nie korzysta z wyłączenia grupowego, musi koniecznie spełniać przesłanki przewidziane w art. 81 ust. 3 TFUE, a jeżeli porozumienie nie spełnia owych przesłanek lub nie korzysta z indywidualnego zezwolenia, jest zakazane i nieważne z mocy prawa zgodnie z art. 81 ust. 2 WE.
- 19 W odniesieniu do odpowiedniego orzecznictwa Trybunału należy przywołać wyroki wydane w następujących sprawach:

Wyrok z dnia 23 listopada 2017 r., Gasorba i in., C-547/16, ECLI:EU:C:2017:891. Trybunał potwierdził, że decyzja Komisji w sprawie zobowiązań, przyjęta zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia 1/203, nie może „legalizować” zachowań rynkowych danego przedsiębiorstwa, a już w żadnym razie nie ze skutkiem wstecznym. W swojej opinii rzecznik generalny wskazała, iż „decyzja Komisji dotycząca zobowiązań w żadnym razie nie może stanowić dla organów do spraw konkurencji i sądów państw członkowskich przeszkody w rozstrzygnięciu danej sprawy, przy czym przysługuje im uprawnienie do zastosowania art. 101 i 102 TFUE i mogą one w odpowiednim przypadku stwierdzić dopuszczenie się naruszenia prawa”. Rzecznik generalny podkreśliła również, że sąd krajowy może uznać analizę Komisji za dowód przemawiający za sprzecznością z prawem konkurencji danego porozumienia między przedsiębiorstwami, chociaż może on dojść do całkowicie lub częściowo odmiennych wniosków w tej samej sprawie po przeprowadzeniu dalszego dochodzenia i bardziej szczegółowej analizy.

- 20 Wyrok z dnia 11 września 2008 r., Tobar e Hijos, C-279/06, ECLI:EU:C:2008:485. Po stwierdzeniu, że „kwalifikacja prawna spornej umowy w świetle reguł konkurencji ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia zawisłego przed sądem krajowym sporu, zadaniem Trybunału jest w pierwszej kolejności przypomnienie mających znaczenie dla takiej kwalifikacji kryteriów”, wskazano w wyroku, iż „decydującym kryterium oceny, czy prowadzący stację paliw jest niezależnym podmiotem gospodarczym jest zaś umowa zawarta ze zleceniodawcą, a w szczególności milczące lub wyraźne klauzule tej umowy, które dotyczą przyjęcia ryzyka finansowego i handlowego towarzyszącego sprzedaży towarów osobom trzecim. Zagadnienie ryzyka należy poddać analizie w każdym poszczególnym przypadku i uwzględniając raczej rzeczywistość gospodarczą aniżeli kwalifikację prawną stosunku umownego w prawie krajowym (wyrok w sprawie CEEES, pkt 46)”. Następnie, w pkt 67, 70 i 71 Trybunał przedstawia swoje wnioski dotyczące weryfikacji, jakich muszą dokonać sądy, aby ocenić warunki ustalania ceny sprzedaży detalicznej, biorąc pod uwagę całokształt zobowiązań umownych oraz zachowanie stron w postępowaniu głównym, oraz ustalić, czy domniemana maksymalna cena sprzedaży nie jest w rzeczywistości stałą lub minimalną ceną sprzedaży ustaloną w sposób pośredni lub ukryty.

- 21 Wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r., Pedro IV, C-260/07, ECLI:EU:C:2009:215. Trybunał stwierdził, że „klauzule umowne odnoszące się do cen detalicznych produktów [...] mogą być objęte wyłączeniami grupowymi przewidzianymi w rozporządzeniach nr 1984/83 i nr 2790/1999 w sytuacji, gdy dostawca ogranicza się do narzucenia maksymalnej ceny sprzedaży albo do zalecenia ceny sprzedaży i tym samym odsprzedawca ma realną możliwość ustalenia ceny detalicznej. Natomiast klauzule takie nie mogą być objęte tymi wyłączeniami, jeśli prowadzą – bezpośrednio lub za pomocą środków pośrednich lub ukrytych – do ustalenia ceny detalicznej albo narzucenia minimalnej ceny sprzedaży przez dostawcę. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy odsprzedawca nie jest ograniczany w ten sposób, z uwzględnieniem wszystkich zobowiązań wynikających z umowy, podjętych w danym kontekście gospodarczym i prawnym, jak również postępowania stron sprawy przed sądem krajowym”.
- 22 Wyrok z dnia 14 grudnia 2006 r., CEEES, C-217/05, ECLI:EU:C:2006:784. Wskazano, że badanie dokonywane przez sąd krajowy nie ogranicza się do oceny, czy dostawca umożliwił zastosowanie upustu w nieznacznej wysokości, kosztem prowizji prowadzącego stację paliw.
- 23 Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej z dnia 15 września 2005 r., Daimler Chrysler, T-325/01, ECLI:EU:T:2005:322.
- 24 Z orzecznictwa jasno wynika, że decyzje krajowego organu ochrony konkurencji, które ponadto stały się ostateczne, należy uznać za dowód przemawiający za niezgodnością porozumienia z europejskim prawem konkurencji.
- 25 Ponadto, idea współpracy, która powinna stanowić podstawę współpracy między organami ochrony konkurencji, znajduje odzwierciedlenie zarówno w samym prawodawstwie Unii, jak i w decyzjach podejmowanych przez Komisję Europejską.
- 26 Po pierwsze, motywy 15 i 16 rozporządzenia 1/2003 podkreślają w szczególności, że Komisja i organy ochrony konkurencji powinny wspólnie stworzyć sieć organów władzy publicznej stosujących w ścisłej współpracy wspólnotowe reguły konkurencji oraz że powinna być możliwa wymiana informacji i ich wykorzystanie jako dowodu w postępowaniu, nawet jeżeli informacje te są poufne.
- 27 Z dyrektywy 2014/104 jasno wynika, że dowody zebrane w każdym postępowaniu powinny stanowić podstawę roszczenia, w związku z czym prawomocne decyzje administracyjne stwierdzające naruszenie prawa konkurencji powinny być wiążące dla sądu cywilnego rozpatrującego powództwo wynikające z tego naruszenia.
- 28 Po drugie, Zawiadomienie w sprawie współpracy ma na celu jednolite stosowanie prawa, w związku z czym równoległe wykonywanie krajowego prawa konkurencji dotyczącego porozumień nie może prowadzić do wniosków innych niż wynikające z prawa europejskiego.

- 29 Po trzecie, w odpowiedzi na pytania zadane Komisji przez sądy hiszpańskie w związku ze sporami, które musiały one rozstrzygnąć, dotyczącymi stwierdzonych praktyk ustalania cen oraz ich zgodności z art. 81 TWE, Komisja wielokrotnie stwierdzała, że nie jest właściwe wyrażanie uwag na temat dochodzenia toczącego się przed krajowym organem ochrony konkurencji, ani okoliczności faktycznych, które są przedmiotem oceny organów hiszpańskich.
- 30 Ponadto, aby uzasadnić swoją decyzję z dnia 28 kwietnia 2011 r. o oddaleniu skargi złożonej w dniu 30 maja 2007 r. przez CEEES i AGES przeciwko Repsol, Komisja stwierdziła, że jest to kwestia poruszona przez CNC w jej decyzji z dnia 30 lipca 2009 r., w której na Repsol nałożono grzywnę w odniesieniu do tych samych zarzucanych czynów, i że w związku z tym uznała ona, iż jej interwencja doprowadziłaby do powielenia wysiłków. Stanowisko to zostało potwierdzone przez Sąd w sprawie T-342/11.
- 31 Tutejszy sąd uważa zatem, że konieczne jest wystąpienie z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału.